

Си го зеде свое мъшко дете,
Ми го фърли Маркоѣ скуте'и. —
„Добре дойде, Марко Кралевике,
Добре дойде, чесна кумашина!
Ке те фатамъ за свѣти Јо'ана,
Да ни космишъ наше мъшко дете.“
'Си-те кралей ничкумъ погледа'е,
'Си-те кралей въ земи с' опул'е,
Надпретекъ сегвѣтъ во бѣли джепой.
Марко го дарва до триста дукади,
'Си-те дете си го издарве'е,
Кой броени, и кой неброени.
Ко' го зеде млада Митренца,
Ко' го зеде дете отъ скуте'и,
Сегна Марко во бѣли джепо'и,
Не сѣ знаитъ що дукад' ѣ даде.
Кога станее дома да си 'одѣтъ,
Големъ дарчокъ 'си-те ѣ дарве'а. —
„Ай со здравіе Креле'и, Бане'и!
Ай со здравіе наша кумашина!“
После стана млада Митренца,
Вересіа сегдека исплати,
И престана ки-зни-колку азна,
Да си ядѣтъ, господски да вжрвѣтъ.
Таковъ унеръ стори Митренца,
Защо бѣше умна и разумна.

128.

Стоянъ и Димана.

Отъ Панагюрище.

Отводи Стоянъ на доле
На доле на зимовище.
'Се го роднини пратиха,
Майчина рода, бащина,
Кметоме сѣ вино червено,
Кметици сѣ бѣли кравае,
Невѣсти сѣ ржкавици,
Моми-те сѣ китки шарени.
Стоянъ роднина не гледа,

Ня китки, ни ржкавици,
Нито на бѣли кравае,
Ами сѣ коня разигра,
По край Димина градина.
Димка въ градина седеше,
На шаренъ гергьовъ шіеше,
И лепѣ песнъ си пееше.
Стоянъ презъ плета надникна,
Тѣ му ножове паднаха